

ΦΑΣΗ 1^η:

Κράτος Α που είναι μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας (ΣΑ) του ΟΗΕ απειλεί ότι ε
εισέλθει στο έδαφος του κράτους Β αν το τελευταίο
δεν αναγνωρίσει δικαιώματα του Α ως προς τα
χωρικά ύδατα. Το κράτος Β προσφεύγει στο ΣΑ
το οποίο εξετάζει στην ημερήσια διάταξη του το
θέμα με ψήφους 10 υπέρ, 3 αποχών (3 μόνιμα
και 2 αρνητικών (2 μόνιμα μέλη). Κατόπιν, το ΣΑ
αποφασίζει μετά από συζήτηση και με ψήφους
9 υπέρ, 1 αρνητική (του κράτους Α), 4 αποχών
και με την υποχρεωτική αποχή του κράτους Β να
πυκνώνει από το κράτος Α να σταματήσει κάθε
επένδυση που συνιστά απειλή.

ΦΑΣΗ 2^η:

Το κράτος Α εισβάλλει στο έδαφος του κράτους Β
το οποίο ασκεί το δικαίωμα της άμυνας ενώ
ταυτόχρονα το ΝΑΤΟ έρχεται προς βοήθεια του
κράτους Β. Αμέσως μετά το ΣΑ συνέρχεται και
εξετάζει το θέμα στην ημερήσια διάταξη του
(εδώ δεν μας ενδιαφέρει η ψηφοφορία) και αφού
συζητάει επί της ουσίας αποφασίζει με ψήφους
10 υπέρ (συμπεριλαμβάνεται το κράτος Β), τεσσάρων
αποχών (μόνιμων μελών) και 1 αρνητική (του κράτους Α)
να εξουσιοδοτήσει τα μέλη του οργανισμού να
αποστείλουν όσα βία θεωρούν απαραίτητα για την
συνεκτάταξη της ειρήνης.

αυτόχρονα και το ΝΑΤΟ με δική του μόνο
τόφαση ενεργησιοειζου αναλαμβανονζας
πρατωτικη θραϊγη εναντιον του κραζου Α.

α εξεταζεζε (βεχωριζα για καθε ραϊση)
ν ολες οι πραζεις (ενεργειες και ληψη αναλαμω)
ου εχιναν ηζαν καταβζαζικεζ η οχι.